

[Ingerlise Koefoed]

Mediekommissionen har jo snart arbejdet længe. En af dens delbetænkninger handler om video. Jeg ved ikke, hvor mange af folketingets medlemmer der har set den betænkning, hvor mange der har læst den, hvor mange der har gjort sig nogle forestillinger om det, der står i den, og om muligheden for at realisere nogle af dens forslag. Men hvor man kommer på kurser, på seminarer og ud blandt sine egne, bliver man spurgt om lovgivernes ideer og alternativer på disse områder, og man bliver dem desværre ofte svar skyldig. Det, som folketinget behandler i dag, er altså et forsøg på at forpligte også lovgiverne til at tage stilling til videos muligheder og umuligheder, og de sidste er der ærligt talt mange af i øjeblikket.

Poulsgaard (FP):

Jeg har egentlig sådan et skjult kærlighedsforhold til SF, for på én måde beundrer jeg jer fantastisk meget. I er jo knusende dygtige på én måde, I forstår simpelt hen at sælge alt: det skal man have, og det skal vi have. Hvor pengene skal komme fra, glemmer man at fortælle.

Men en af de bedste taler i denne henseende var vel ligegodt den, fru Ingerlise Koefoed holdt her for et øjeblik siden, hvor hun præsterede det kunststykke at sige: krisen, den kradser – sådan sagde hun ikke, men det var det, der lå i det – og så har folk ikke råd til at gå i teatret, de har ikke råd til at gå i biografen, de har ikke råd til at gå ud, men den befolkning, der ikke har råd til at gå ud, havde så sandelig råd til at købe video. Det synes jeg godt nok er lidt af et kunststykke, som jeg i hvert fald ikke kan gøre efter sådan lige med det samme, og jeg prøver heller ikke på det. Jeg tror nu, at fru Ingerlise Koefoed skulle lære sig lidt fra den nye betænkning fra socialforskningsinstituttet, der viser, at krisen kradser, men det er ikke fru Ingerlise Koefoeds partifæller, den kradser i, det er de små landmænd og andre. Det tror jeg nu hun skulle tage at læse.

Men så fik hun også sagt en hel masse andet, og det er jo det, der er SFs egentlige ærinde. Derfor må jeg selvfølgelig tage afstand fra dette forslag. Hun fik jo sagt, at det var biblioteker og medborgerhuse, der skulle distribuere den videohalløj, vi skal have.

Jeg vil gerne sige til kulturministeren, at jeg var glad for meget af det, hun sagde, og jeg var specielt glad for det, hun sagde om børnene, for vi skal ikke ud i en sag barn og barn imellem på videoområdet, så derfor var jeg i hvert fald glad for det.

Jeg synes også, at hr. Søren Hansen er lidt fantastisk. Så dygtig som fru Ingerlise Koefoed er han ikke, men han startede med at sige: vi skulle styre udviklingen. Det var det første, vi fik at vide, og så var der noget med sekundavarer, det skulle vi i hvert fald ikke have. Nu kan vi jo diskutere, hvad sekundavarer er. Jeg tror, hr. Søren Hansen siger, at »Dallas« er sekundavarer, jeg synes, at »Dallas« er førsteklases varer, så det er lidt svært at diskutere det. Men så kom han med, at vi har kun diskuteret det, når kristeligt folkeparti har fremsat forslag, og så var det forbudstanken, der var enerådende. Når han startede med at sige, at vi skal styre udviklingen og det ikke vil være ensbetydende med forbud på en lang række områder, kan jeg ikke rigtig finde ud af det, men det er måske mig, der ikke har forstået det rigtigt. Jeg tror nu nok, jeg har forstået det rigtigt, og den socialdemokratiske kulturpolitik har jeg ikke ret meget fidus til, for det er jo nemlig forbud og forbud og forbud.

Jeg er i den situation, at jeg knap nok ved, om jeg kan tale på mit partis vegne, om jeg er ordfører for et mindretal eller et flertal. Jeg har en fornemmelse af, at flertallet absolut vil afvise forslaget og sige, at der skal være frit spillerum, men det er jeg altså ikke helt enig med jer i. Jeg mener, at vi skal passe på over for børn specielt med alle de volds- og pornofilm, så dér vil jeg i hvert fald godt være med, men som sagt ved jeg ikke rigtig, om jeg taler på partiets vegne eller kun for et mindretal.

Kruse Rasmussen (CD):

Centrum-demokraterne ser med stor positivitet på forslaget fra SF. Vi ser meget gerne, at udbuddet af danske videogrammer forøges både for børn og for voksne. Desværre er der – som ministeren også bemærker – nogle økonomiske forudsætninger, som vi ikke kan se bort fra, og derfor må vi desværre afvise forslaget. Vi ville gerne støtte, at også video-produktionen tilgodeses inden for den bestående lovgivning, og det tror vi også at der er mulighed for.